

тивъ, спрѣлъ до перона. Огнярътъ се щу-
раше наоколо съ парцали и шишъ въ ржка.

Младия човѣкъ мина два-три пжти
предъ канцеларията, и седна на пейката.
Неочаквано, нѣкой му се обади:

— Добрутро, господинъ сждия! Какво
тъй рано-рано насамъ?

— Здравей, Филипе! — позна той ма-
шиниста отъ депото въ Зърнево. — Бѣхъ
вчера по работа тукъ, пѣкъ сега чакамъ
да си вървя.

— Ами какво е станало нощеска, а?..
Тц-цъ-цъ! Нѣщо убийство пакъ!.. — за-
цъка високия, почернѣлъ отъ вжглища чо-
вѣкъ, съ кожена фуражка и възпалени,
мигащи очи.

Сждията махна съ ржка и не отговори.

— Какво да рече човѣкъ, господинъ
сждия — не знамъ вече! — отвърна си Фи-
липъ самичкъ. — Свѣтъ!.. Глупостъ и ла-
комия... Раждатъ се... мжчатъ се... че не
стига дето живота ги бѣхти всѣки день,
ами и тѣ сами се трепятъ!.. И да речешъ
— за какво?.. — Помълча малко, запали
цигара, и добави:

— Ами че ако вървите въ Зърнево,